

ЖСИТНО ЗБРНО

БР. 10. СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА 1943

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *

Е.

С.

Инж. Руси Николов

Боян Боев

Д-р Ил. Стр.

Андрей Андреев

Андрей Андреев

Инж. Руси Николов

Г. Тахчиев

Цв. Г. Симеонова

Дим. Антонова

Величко С. Недев

Д. Антонова

Б. К. Б.

Загадъчни явления

Отзиви, вести и книгописъ

Du Maître

Съдържание на седемнадесетата годишнина на сп. „Житно зърно“.

Животъ на Истина и Красота.

Животътъ е свещенъ.

Великата космична година.

Ритъмътъ въ живота.

Свѣтлиятъ пѣтъ.

Подпушванията и болеститъ.

Произходъ на музиката.

Платонъ и Аристотелъ върху музиката.

Размишления.

Удоволствуване и свобода.

Детски портретъ.

Душа (стихотворение).

Безъ тебе, нощъ! (стихотворение).

Мълчанието (стихотворение).

Ще дойде день.

Les quatre règles de l'Amour.

S O M M A I R E

* * *

Е.

С.

Ing. R. Nicolov

B. Boëv

D-r Il. Str.

André Andréev

Ing. R. Nicolov

G. Tahtchiev

Tsv. G. Siméonova

Dim. Antonova

Vel. S. Nedev

D. Antonova

B. K. B.

Phénomènes énigmatiques

Echos, nouvelles et livres nouveaux.

Du Maître

Sommaire de la dix-septième année de la revue „Jitno zerno“.

La vie de la Vérité et de la Beauté.

La vie est sacrée.

La grande année cosmique.

Le rythme dans la vie.

Le chemin de la lumière.

L'obstruction et la santé.

Platon et Aristote sur la musique.

Méditations.

Les passions inférieures et la liberté.

Portrait d'enfant.

L'âme (vers).

Sans toi, o nuit!

Le silence (vers).

Le jour viendra.

Les quatre règles de l'Amour.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVII.

Бр. 10

Животъ на Истина и Красота

Вие ме питате, кой е животътъ на Истината и Красотата? — Мнозина сж давали разни отговори на този въпросъ, но Истината е само една:

Въ добрия и разуменъ животъ красивото е любовта.

Въ добрия и чистъ животъ красивото е мъдростта.

Въ добрия и свѣтъль животъ красивото е истината.

Подържай красотата на любовта,

Подържай чистотата на мъдростта.

Подържай свѣтлината на истината, и ще бждешъ винаги радостенъ и блаженъ, защото Богъ пребжда въ тѣхъ.

Любовта въ своята красота изпълва цѣлия Божественъ свѣтъ.

Мъдростта, въ своята чистота прониква цѣлото Битие.

Истината съ своята свѣтлина държи въ свобода всички същества въ Божествения свѣтъ.

Обичай любовта, обичай мъдростта, обичай истината.

Нека тѣ бждатъ свѣтилници на душата ти, защото чрезъ тѣхъ Богъ се изявява на онѣзи, които Го търсятъ.

Призовавайте Бога въ любовта.

Призовавайте Го въ мъдростта.

Призовавайте Го въ истината.

Само така ще чуete тихия гласъ на Неговия Духъ да говори на вашия духъ, да говори на вашата душа, да говори на вашия умъ, да говори на вашето сърдце.

Благодетта на Бога винаги пребжда въ Неговата любовъ, въ Неговата мъдростъ, въ Неговата истина. Чрезъ тѣхъ се изявява Неговата безгранична благодет.

Служете на Господа съ любовъ, служете Му съ мъдростъ, служете му съ истина, и ще имате животъ, свѣтлина и свобода.

Красотата на любовта, чистотата на мъдростта и свѣтлината на истината да пребждатъ въ васъ.

Пребждете въ тѣхъ, за да пребждатъ и тѣ въ васъ.

Тѣ сж новиятъ животъ, който Богъ изпраца въ свѣта.

Духътъ Божи иска милостъ, а не жертва.

Само така ще стигнете до живота на Истината и Красотата и ще се освободите отъ хаоса на днешния день.

* * *

Е.

Животът е свещенъ

Свѣтътъ, хората се лутатъ, търсятъ смисълъ и добро и все се натъкватъ на егоизма. Той се лжи отъ всѣка отдѣлна личностъ, отъ всѣко общество, отъ народитѣ и по-голѣмитѣ обществени групировки. Така се раждатъ сблъскванията, недоразуменията, а заедно съ тѣхъ лишенията и разрушенията. Егоизмътъ и егоцентризмътъ не раждатъ добро и не даватъ смисълъ на живота. Свѣтътъ остава въ тъмнина и безъ идеалъ. А човѣкъ и човѣшка общностъ безъ идеалъ, безъ свещенъ идеалъ преставатъ да бждатъ творчески, полезни единици.

Съвременнитѣ хора трудно могатъ да разбератъ тѣзи нѣща. Тѣ поставятъ материално-стопанскитѣ нужди на преденъ планъ и за тѣхъ тѣ сж готови да жертвуватъ всичко друго. Затова тѣ никога не си задаватъ по-висши въпроси. Моралъ и духовенъ животъ сж безсислени предъ празния стомахъ и ненаситността на егоизма. А всѣка религиозна мисль е безсислица. Нима трѣбва и може да се върва въ нѣщо свѣрхестествено, въ нѣкакъвъ Богъ, когато животътъ не е нищо друго, освенъ вѣчна борба на егоцентрични стремежи и сили! Ето духовниятъ обликъ на днешнитѣ хора, на днешния свѣтъ. И поради това тѣ нѣматъ никакъвъ устой и свѣтогледъ. Защото да теглишъ само къмъ себе си, не е свѣтогледање, и добро не може да се очаква отъ това за никого. Така се създава само хаосъ и „вавилонско стълпотворение“.

Има, безъ съмнение, нѣщо, което е право на всѣко сщество, право дадено отъ Природата. То е, преди всичко, правото на животъ, съ всичко, което е нераздѣлно отъ него. Нераздѣлни нѣща отъ живота сж свѣтлината, въздухътъ, храната, водата и свободата. Животътъ и тѣзи нѣща — дарове отъ Природата — сж право на всѣки единъ човѣкъ и на всѣко живо сщество. Тѣ сж дадени въ изобилие, за да нѣма нужда човѣкъ да проявява своя егоцентризмъ, да ги трупамъ за себе си. Тази мисль, такова едно съзнание създава всички нещастия, защото е непросвѣтено съзнание. Истинско просвѣтено съзнание е онова, което служи на живота, което спазва нуждитѣ и естественитѣ права на всичко живо. Това е съзнание на доброто, то внася щастие въ живота на хората. Защото доброто на всѣкиго е гарантирано отъ съзнанието на другитѣ, които зачитатъ и знаятъ, че животътъ е даръ отъ Природата.

Никой нѣма право да посѣга върху живота на другитѣ, нито да имъ отнема благата, които Природата имъ е дала. Защото никой не може да даде животъ на другитѣ. Никой не може да даде на ближнитѣ свѣтлина, въздухъ, храна, свобода. Тѣ сж блага, които само Природата може да даде на всѣко живо сщество. Затова тѣ сж, по самото си естество, свещени. Животътъ е свещенъ, свѣтлината, въздухътъ, храната, свободата сж свещени. Ние не трѣбва да ги обърнемъ въ култъ, но да имаме пробудено съзнание за това. А будното съзнание ще ни даде сили да живѣемъ разумно и да зачитаме живота на всичко.

Има само една възможность за спасението на свѣта. И тя се състои въ съзнанието за свещеността на живота. Отъ това съзнание

човѣкъ ще гради своитѣ отношения въ живота — къмъ себе си и къмъ другитѣ. Съзнанието, че животътъ е свещенъ, е едно истинско религиозно съзнание. Въ всички прояви на живота човѣкъ вижда и зачита Бога, Който е единенъ въ всичко. Съвременната религиозност не пробужда съзнанието у хората. Днешнитѣ религиозни хора нѣматъ едно свещено отношение къмъ живота. За тѣхъ братството е една фикция. Тѣ търсятъ отъ Бога, отъ Провидението само закрила за собствениѣ интереси, за собственото си съществуване. Всичко друго може да изчезне!

Единственото нѣщо, което може да преобрази живота, е това ново съзнание, въ което малцина сж се стремѣли да живѣятъ. Съзнанието, че животътъ е свещенъ, не е едно теоритично отношение къмъ живота. То трѣбва да се живѣе. Този новъ животъ започва отъ малкото, отъ дребното, отъ това, което ние пренебрегваме, отъ нашитѣ отношения къмъ растителния и животински свѣтъ. Надъ живота на тия същества ние нѣмаме право, особено надъ живота на животнитѣ. Затова вегетарианството е една първа стѣпка къмъ осъществяване на истинското религиозно съзнание, че животътъ е свещенъ. Ако човѣкъ не направи тази стѣпка съ пробудено съзнание, никога нѣма да дойде до зичитане живота и на своитѣ подобни. Въ това отношение това съзнание и първата стѣпка — вегетарианството — отдѣлятъ човѣка отъ закостенѣлата срѣда на хората, за които всичко е безразлично и е създадено, за да бждатъ тѣ безогледни господари.

Вегетарианството, съзнателното вегетарианство е първа стѣпка, но не е всичко въ реализирането на съзнанието за свещения животъ. По пѣтя на това разбиране човѣкъ идва до Любовта. Човѣкъ излиза извънъ дълга, разширява своя кръгзоръ, своя радиусъ и съ Любовта обхваща всичко — цѣлото Битие, цѣлата Природа. Въ Любовта съзнанието, че животътъ е свещенъ, добива пълненъ смисълъ, Първопричината, Цѣлото, Всичкото се проявява въ всѣко същество чрезъ Своята Любовъ. Тя се проявява въ насъ и чрезъ насъ. Ние трѣбва да ѝ дадемъ мѣсто да се прояви, за да не спънемъ Божественото. Най-малката проява на Божествената Любовъ въ насъ е зачитане на живота, който е свещенъ. Следъ това идва творческото отношение къмъ живота. Ние ставаме чрезъ Любовта си съработници на Природата. Всичко почва да цвѣти и се развива. Разрушителниятъ процесъ, който се проявява съ такава ожесточеностъ отъ ржката на човѣка, ще спре. Човѣкъ ще има нова религия, новъ духъ, ново разбиране, ново съзнание — животътъ е свещенъ, и единственото, което го поддържа въ творческо усъвършенствуване, е Любовта къмъ всичко живо.

Великата космична година

Има едно чувство за хармония, съ което се раждат по-голямата част от хората на тая земя. Това чувство ни помага да видимъ и да разпознаваме тая хармония въ всѣка стѣпка на заобикалящата ни действителность. Навсѣкжде въ градежа на природнитѣ форми, ние ще срещнемъ съотношенията и пропорциитѣ, които даватъ на око то най-голямата естетична наслада. Човѣкъ не може да остане равнодушенъ къмъ тая хармония, и затова творцитѣ я прилагатъ навсѣкжде въ своитѣ творби. Погледнете наоколо и вие ще видите, че между отдѣлнитѣ части на човѣшкия организъмъ, между отдѣлнитѣ коленца въ стѣблата на растенията, както между частитѣ на една монументална сграда, има съответствия, които се подчиняватъ на строго подобрани геометрични закони.

Човѣкътъ презъ различнитѣ епохи на своето развитие е възприемалъ тая геометрична съразмѣрность, въ която най-често се срѣща съотношението на златното сѣчение, познато добре въ геометрията и ги прилагалъ заедно съ много други символи въ паметницитѣ, които сж обезсмъртили цѣли исторически епохи.

Ако направимъ единъ хармониченъ анализъ на най-забележителнитѣ исторически паметници, като почнемъ отъ гробницитѣ на фараонитѣ и стигнемъ до наши дни, ние ще видимъ навсѣкжде стремежа на строителитѣ да задоволятъ изискванията на човѣшкото око, тъкмо по отношение на тая геометрична закономерность. Задоволяването на това вътрешно вродено усѣщане за пропорциитѣ, особено на тия, които задоволяватъ отношението и изискванията на златното сѣчение, е причината, поради която древнитѣ паметници, останали макаръ отъ много столѣтия преди насъ, дишатъ една чудесна свежестъ и никога не омръзватъ на око то.

Не само това. Въ нѣкои отъ тѣхъ ние намираме една толкова концентрирана символика и прецизность въ положения замисълъ, че се увѣряваме несъмнено въ правдивостьта на твърдението, че тия паметници сж изразъ на една благородна гордость на епохата, въ която сж цѣвтѣли наука и култура, далече надминаващи нашитѣ въ всѣко отношение.

Споредъ думитѣ на единъ изследователъ, астрономитѣ отъ Хершеля насамъ сж поразени отъ геодезичнитѣ и астрономични свойства на Хеопсовата пирамида, за която свѣтътъ е приказвалъ много, но за която въ сѣщность знае още твърде малко. Ние ще хвърлимъ само единъ бѣгълъ погледъ върху нѣкои особености, изтъкнати едва ли не като чудеса на строителното изкуство и като неповторимъ примѣръ за високитѣ научни постижения на оная величава епоха, въ която пирамидата е била сътворена. Отъ всичко за насъ най-интересно ще бжде онова, което изтъква тая пирамида като единъ космиченъ показалецъ на времената и епохитѣ върху гигантския циферблатъ на времената.

Известно е, че основата на пирамидата е квадратъ, легналъ така, че меридиана на това мѣсто да минава презъ неговия центъръ. Тоя меридианъ лежи въ входа на пирамидата, който входъ се откло-

нява отъ него съ $4^{\circ} 35'$. Сжиятъ тоя меридианъ прекосява по земното кълбо мѣста съ най-много континенти и най-малко морета, а паралелътъ, минаващъ презъ сжщата точка ($29^{\circ} 58' 51''$) N, минава сжщо презъ най-много суша.

Височината на пирамидата е 148.208 метра. Ако умножимъ тая височина съ числото 1,000,000, ще получимъ разстоянието отъ земята до слънцето. Ако пъкъ раздѣлимъ дължината на страната отъ нейната квадратна основа 232.805 съ числото 365.242, което дава продължителността на годината, ще получимъ числото 0.6373991, наречено пирамиденъ метъръ, което явно има отношение къмъ радиуса на земята, за който отъ съвременнитъ измѣрвания се знае, че е приблизително 6371 км.

Коридорътъ на пирамидата е единъ естественъ далекогледъ (трѣба), съ такова разположение, че позволява да се види долната кулминация на полярната звезда. Нека обяснимъ последното съ повечко думи, защото това обяснение ще използваме по-долу при обясненията на нѣкои вѣкови космични явления, явно включени въ това безсмъртно творение на египетската древностъ.

Тѣй като полярната звезда не се намира точно въ точката на полюса (мѣстото въ което мисленото продължение на земната ось пресича небесната сфера), при денонощното въртене на земята, полярната звезда описва единъ малкъ крѣгъ, който пресича меридиана веднажъ надъ полюса, веднажъ подъ него. Първото пресичане се нарича горна, а второто — долна кулминация.

Египтянитъ сж познавали и явлението за премѣстване на равноденственитъ точки и сж оставили явни доказателства за това. Отъ сведенията, които сж стигнали до наши дни, е явно, че по времето, когато се е строела Хеопсовата пирамида, за полярна звезда свѣтътъ е ималъ звездата алфа отъ съзвездieto Драконъ. Днесъ друга звезда е близо до полюса, на която ние казваме полярна. Следователно, отъ тогава до сега земята е извършила и едно друго периодично вѣковно движение, за което древнитъ строители сж имали прецизни познания.

Географската широчина на върха на голѣмата пирамида е $29^{\circ} 58' 51''$. Тоя паралелъ съвпада по единъ любопитенъ начинъ съ единъ страненъ изводъ отъ теорията на Drayson за космичната година. Ето въ много бѣгли линии сжщността на тая теория:

Знае се, че сезонитъ на годината се дължатъ на фактъ, че равнината на еклиптиката (равнината въ която лежи земната орбита), е наведена спрямо равнината на екватора на единъ ъгълъ отъ $23^{\circ} 28'$. Този ъгълъ, обаче, не е постояненъ, но се мѣни по причина на единъ двоенъ феноменъ: 1) Премѣстването на еклиптичния полюсъ съ $50''.2$ за една година и 2) Премѣстването на голѣмата ось на еклиптиката или линията на абсидитъ съ $11''.7$ за една година. Тѣзи две ъглови премѣствания действуватъ въ таквъ смисълъ, че за резултатъ се получава една промѣнливостъ въ наведеностъта на еклиптиката, между границитъ $23^{\circ} 25' 57''$ и $35^{\circ} 25' 47''$, отговарящи на единъ цикълъ отъ 31,756 години!

Може да се каже още, че върху небесната сфера северниятъ небесенъ полюсъ (точката която отговаря на северния земенъ полюсъ) описва крѣгъ съ постояненъ радиусъ $29^{\circ} 25' 47''$, около една точка въ пространството, която отстои отъ еклиптичния полюсъ на 6° .

Когато отстоянието между северния полюс и полюса на еклиптиката е минимумъ, въ великата космична година настъпва едно „лѣто“. Тогава отстоянието е $23^{\circ}25'57''$, а когато това отстояние е максимумъ — $35^{\circ}25'47''$, въ великата космична година настъпва една „зима“.

Последната велика зима е почнала 13,583 години преди Христа. Тая зима отговаря на ледения периодъ, когато северното полушарие на земята е било вкаменѣла и страшна ледена пустиня. Сякаш животътъ, оттегленъ отъ тамъ, е оставилъ тая частъ отъ нашата земя въ страшната и ледена пригрѣдка на бѣлата смъртъ. Никога тамъ топликтъ на благодатното слънце не е билъ достатъченъ, за да сгрѣе и възрадва пазвитъ на плодоносната земя. Само суровиятъ вой на буритъ криелъ въ своя неразгаданъ езикъ тайната на свѣтоветъ, както и мъдростта на ржката, която чертае сждбинитъ.

Последното космично равноденствие се е случило въ 5644 година преди Христа — време, което съвпада съ потопа, описанъ въ Библията. Тогава сж рухвали гигантскитъ пробудени води на тая космическа пролѣтъ и земята, пробудена отъ тежкия сънъ, е сякашъ проплакала отъ радостъ, и сълзитъ ѝ сж залѣли долини, поля и континенти.

Великото космично лѣто ще се падне презъ 2,295 година следъ Христа — съ други думи 352 години отъ днешния день, когато по сжщитъ тия мѣста, кждето е властувала хладната сѣнка на космичната зима, кждето после сж бушували ураганитъ и водната стихия е мѣтала своитъ талази, ще цѣвти и ликува една необикновена растителна, климатична и духовна красота. Ние не се съмняваме нито за мигъ, че това време ще съвпадне съ тържеството на новата космическа „раса“, която ще изостави следъ печалнитъ опити на злото всички досегашни методи и ще приеме за основенъ законъ любовта, която въ преизобилието на своя цѣвтежъ ще гледа съ мъдра снизходителностъ на нашето време.

И ще протекатъ нови хилядилѣтия и въ 10,234 година следъ Христа, ще почне новата космическа есенъ. Ще пламне земята въ багритъ на тоя тжженъ космиченъ сезонъ и срѣдъ огромнитъ неизчерпаеми богатства, цѣвнали презъ пролѣтъта и узрѣли въ лѣтото, ще се промъкне печалниятъ повѣй на идещата нова зима. И ето пакъ ледниковата епоха, пакъ вѣчниятъ мразъ и както се изразява единъ отъ интерпретаторитъ на тая теория за космичната година, Европа съ своя Лондонъ и Парижъ въ 18,137 година, ще се превърне въ ледена пустиня, кждето северниятъ еленъ ще хрупти оскждната растителностъ на тия мѣста.

Астрономътъ Бадлей е изчислилъ отклонението на северния и еклиптичния полюсъ за епохата на космичнитъ равноденствия и намѣрилъ, че това отклонение е $29^{\circ} 58' 53''$. Въ годината на великата космична есенъ и пролѣтъ, хората живущи въ тая географска ширина на земята, ще видятъ слънцето да кулминира въ зенита, точно надъ центъра на Хеопсовата пирамида, тъй като тя, както споменахме вече, лежи на паралела $29^{\circ} 58' 51''$:

Не е ли това едно прекрасно, дори смайващо обстоятелство за неизмѣримитъ висини на познанието, съ което разполагали просвѣтенитъ въ древния Египетъ?

Велики тайни! Само, когато човѣкъ мъничко прозре въ неизмѣримитъ ви дълбини, вижда и разбира, какъ великата ржка на Твореца, Който създава плана на развитието и космическитъ цикли, пише

по лицето на земята като художник дълговъчната история на непресъкващия живот. Всичко тече, всичко се мѣни! Въ космичния живот има едно дихание, при което животът лумва прензобилно, а после се оттегля. Една велика ритмичност, въ мрежата на която премъдростта на Бога провежда своя великъ и необхватен планъ на развитието. И надъ всичкото това удивително мироздание стои и чака една велика обичъ, въ атмосферата на която ние живѣмъ, учимъ се, за да пребждемъ и следъ тоя мълчаливъ всликанъ, въ който безсмъртни сж вплели символи и знания. Тая любовъ ни чека, защото е най-дълготърпелива, да излѣземъ отъ мрака и да тръгнемъ въ пътя, достоенъ за целта на нашето битие. Тя, единствено тая любовъ, е непрѣмълива и живѣе надъ сезонитъ, надъ времената и надъ епохитъ. Въ лъчезарното ѝ сяние ние живѣмъ, ползуваме се отъ богатата на божественото преизобилие, страдаме за погрѣшкитъ си и пакъ се радваме като малки, невръстни деца.

Ето какъ единъ малко по дълбокъ погледъ въ историята и символиката на единъ отъ древнитъ паметници открива макаръ и крайчеца на онова, което се нарича Божествена хармония.

На една малка микроскопическа частица отъ тая Велика закономерностъ въ живота, посветенитъ люде на древността сж дали изразъ чрезъ своего велико дѣло — Хеопсовата пирамида — мълчаливия показалецъ върху циферблата на хилядилѣтията.

Инженеръ Р. Николовъ

Ритмътъ въ живота

Въ всемира всичко е ритмично движение. Извънъ обсъга на човѣшкия погледъ сжествува една обща първична аура отъ сили, която свързва всички атомни ядра — галактични, слънчеви и планетарни — съставляващи структурата на космоса, която е атомистична.

Трѣбва да се пребродатъ анализитъ на космоса, за да се установи тази ритмичностъ въ живота на вселената, нѣщо, което е вънъ отъ нашитъ сили. Затова, за макрокосмичнитъ процеси въ науката се говори и съ езика на аналогията.

Ето, животътъ на нашата планета — земята, е ритмиченъ. Тя се върти около своята полярна ось и се завърта за 24 часа, заобикаля около слънцето за 365 дни, люлѣе се либрационно за около осемъ хиляди години, а продължението на осьта ѝ описва въ небесното пространство коническа повърхностъ за около двадесетъ и шестъ хиляди години. Следъ свършването на тия периоди тя ги започва отново и все така — съ сжщата последователностъ . . .

Енергията, която получаваме отъ слънцето — нашиятъ мощенъ складъ на живота — сжщо се движи, пулсира въ максимуми и минимума, които се смѣнятъ, споредъ научната статистика, всѣки единадесетъ и половина години. Тогава слънцето насища електромагнитното поле на земята, дава най-много северни сияния, най-голъмо плодородие, а после се одръпва, за да поеме пакъ новъ ритмиченъ тласъкъ.

Отъ тукъ произлиза и законътъ: положителната и отрицателната електризация на две тѣла е ритмична смѣна на поляриността вследствие на туй, че частъ отъ електронитѣ на тѣлото преминава тѣкъ къмъ съседното тѣло или поради притокъ на електрони отъ второто къмъ първото тѣло. Тия промѣни въ изолатора създаватъ електричнитѣ вълни и явленията, свързани съ тѣхъ.

Сжщиятъ законъ важи и въ радиостезията, гдето става преминаване на електрони отъ оператора-сензитивъ къмъ материята, която се изследва, и обратно. Тия ритмични вибрирания сж и основата въ радиостезията, която съставлява частъ отъ геофизиката. Или, тя е ритъмъ — музика отъ вибрации — вълни — лжчисти енергии — аура отъ сили . . .

Тамъ, където нѣма периодичностъ и смѣна, липсва животътъ, липсва и радиоактивността.

Лжчистата енергия отъ 0.76 микрона до 0.4 микрона, както и задъ тия граници, се излива въ една ритмична последователностъ, отъ честотата на която зависи и произвеждането на съответното явление.

Още презъ 1900 г. нѣмскиятъ ученъ М. Planck се залови да открие формула, която да изразява енергията на лжчеизпускането като функция отъ дължината на вълната и температурата на лжчеизпускащото тѣло. И следъ много усилия надъ тая проблема той даде на науката нѣщо, което може да се смѣта за епохално — квантитѣ,

Споредъ Planck има опредѣлени центрове на лжчеизпускане, които се намиратъ въ вътрешността на лжчеизпускащото тѣло, които той нарече радиатори. Тия сжщитѣ радиатори сж и центрове на поглъщането, ако върху това тѣло падатъ отъ вѣнъ вълни съ дължина, на каквато тѣ резониратъ. И Planck доказа, че лжчеизпускането, т. е. лжчистата енергия не е единъ непрекъснатъ процесъ, а става на опредѣлени порции (капки). Това сж, споредъ Planck, атоми на лжчистата енергия, които той нарече кванти.

Planck даде една зависимостъ между квантитѣ, изразени въ ергии (ергъ е единица за работа и енергия) и броя на трептенията на лжчеизпускация центъръ. Споредъ тая зависимостъ, синиятъ край на спектра има по голѣми кванти, отколкото червения. Затова тая частъ е по-енергична отъ червената, въ която има известна термична деградация.

Всички явления на окръжаващата ни природа: свѣтлина, топлина, звукъ, електромагнитни вълни и пр., иматъ вълнообразенъ произходъ. А при образуване на вълнитѣ всѣкога имаме колебание на точки около единъ центъръ. И хармоничнитѣ движения, които можемъ да посочимъ като най-добъръ примѣръ за това, сж движения около единъ центъръ и ставатъ въ сложната смѣна на замиращи (неравномѣрно забавящи се, достигащи до нула) движения, съ тласъци къмъ неравномѣрно ускоряващи се движения.

Океанътъ на свѣта, въ който е потопено нашето отдѣлно сществуване, е изграденъ отъ ритѣма на живота и смъртта. „Както едно цвѣте, което се явява въ ранната пролѣтъ и изчезва следъ месецъ-два, както една еднодневка, която се ражда сутринъ и умира вечеръ, така и човѣкътъ се „явява“ и „изчезва“, за да отбележи съ това

една безкрайно кратка фаза отъ огромния процесъ, за да удари само единъ клавишъ отъ грандиозната клавиатура на космоса“.

Атомитъ на човѣшкото тѣло сж въ постоянни вибрации; въ тѣхъ непрекъснато ставатъ промѣни; въ нѣколко месеци става почти пълна промѣна на атомитъ, които образуватъ тѣлото. Следъ нѣколко месеци въ нашето тѣло нѣма нито единъ атомъ отъ тия, които сж били по-рано въ него. Вибрации — непрекъснати вибрации; промѣни — непрекъснати промѣни!

Въ всѣка вибрация може да се намѣри нѣкой ритъмъ. Ритъмътъ отъ своя страна изпълва цѣлата вселена. Движението на планетитъ около слънцето, повдигането и понижението на морето по време на приливитъ и отливитъ, биенето на сърдцето, морскиятъ гласъкъ, — всичко следва ритмичния законъ. Слънчевитъ лъчи достигатъ до насъ и дъждовнитъ капки падатъ върху насъ, подчинявайки се сжщо на тоя законъ. Всички растения и всички животни сж само изразъ на тоя законъ.

Нашето тѣло и то е подложено на ритмичния законъ толкова, колкото и планетитъ въ своето въртене около слъдцето. — Тѣлото, което ние заемаме, прилича на малъкъ заливъ, вдаденъ въ сушата. Човѣкътъ, който вижда само залива, но не вижда морето, може да мисли, че заливатъ живѣе по свои собствени закони, обаче въ действителностъ, той е подложенъ на законитъ на океана, частъ отъ който той съставлява. Точно въ сжщото отношение се намираме и ние къмъ великото море на живота, което се повдига и спуща въ своя приливъ и отливъ, и съ ритъма и вибрациитъ на което ние сме нераздѣлно свързани и непрекъснато имъ отговаряме. Въ нормално състояние ние правилно получаваме вибрациитъ и ритъма отъ великия океанъ на живота и отговаряме на тѣхъ. Но по-нѣкога устието на залива се запълва съ низши организми — водорасли — и ние преставаме да получаваме импулси отъ океана. И тогава се нарушава хармонията между ритъма на нашитъ вибрации и ритъма на вибрациитъ на океана.

Ритъмътъ въ движението на бѣлитъ дробове се разпрсстранява по цѣлото тѣло и цѣлата система, и когато действува въ хармония съ волята, която създава ритмичното движение, лесно ще отговаря на разпоредбитъ, които идватъ отъ страна на волята. Ползувайки се съ така добре нагласено тѣло, йогитъ лесно усилватъ кръвообращението въ известна частъ на тѣлото. Сжщо така, тѣ могатъ да направляватъ усилено нервната дейностъ въ тая частъ на тѣлото или въ тоя органъ, съ което го усилватъ и възбуждатъ неговата дейностъ.

Енергията, която земята взема отъ слънцето, е подобна на артериалната кръвъ у човѣка, а тая, която изпраща къмъ слънцето, е подобна на венозната кръвъ. Или, „слънцето отъ нашата планетна система играе ролята на сърдце, а още по-добре тази роля играе централното слънце. Както нечистата кръвъ отъ тъканитъ трѣбва да се върне къмъ сърдцето и отъ тамъ въ дробоветъ, за да се пречисти, така сжщо и енергиитъ на земята се възвръщатъ къмъ слънцето, за да добиятъ първоначалния ритъмъ“.*)

*) Вж. „Влиянието на слънчевата енергия“ отъ Учителя.

„Кръвообращението се дължи главно на електромагнитните течения. Ако тѣ не подкрепятъ движението на артериалната кръвъ, то сърдцето не би имало тая възможностъ само да извърши тази работа. Но кръвта въ човѣшкия организъмъ се движи благодарение на това, че има единъ космически импулсъ въ свѣта, който постоянно регулира кръвообращението на всички организми. На сжщото космическо електро-магнитно течение се дължатъ и движенията на протоплазмата въ клетката: циркулацията и ротацията; после движението на слънцето, планетитѣ и другитѣ небесни тѣла. И тукъ ритмътъ е законъ“.

Всѣко движение е проба отъ закона на ритма. Така въ физическия свѣтъ всичко се намира въ вѣчно движение или всичко вибрира. Отъ най-малкия атомъ до най-голѣмото небесно свѣтило, всичко се движи, нѣма нищо неподвижно въ природата. Ако само единъ атомъ преустанови своето движение, то би се разрушила цѣлата вселена. Въ непрекъснатото движение се извършва великата работа въ вселената,

На материята непрекъснато действа енергията, като създава безконечно разнообразие отъ форми и всички тия разнообразни форми сж сжщо непостоянни. Тѣ се промѣнятъ още като се създаватъ. Отъ тѣхъ се раждатъ безконечни много нови форми, които отъ своя страна се измѣнятъ и тѣ създаватъ нови такива, и т. н. Въ свѣта на формитѣ нищо не е постоянно и само великата Реалностъ е неизмѣнна. Формитѣ сж само външното, тѣ минаватъ и заминаватъ, а реалността си остава вѣчна и неизмѣнна.

Линията на еволюцията е съставена отъ спирални навивки, отъ извитъци на слизание и качване. Така сж се появили културитѣ, чрезъ които е дошълъ човѣшкиятъ родъ и е оставилъ спомени на блестящъ възходъ, а после на падѣние. Въ ритмътъ се е манифестира въ прогресътъ, за да твори историята на човѣшката общностъ.

Б. Боевъ

Свѣтлиятъ пѣтъ

Който се намира въ задънена улица, какво трѣбва да прави? Трѣбва да се върне назадъ и да трѣгне по новъ пѣтъ. Съвременнитѣ европейски народи се намиратъ въ задънена улица. Днешниятъ човѣкъ разглежда и разрешава нѣщата механично. Но това не е никакво разрешение, понеже така не се премахватъ причинитѣ. Срѣдствата, които се прилагатъ за лѣкуване, сж само закрѣпки. Както вървятъ европейскитѣ народи, тѣ само закрѣпватъ. Сегашното положение на свѣта не е поправяне. И човѣкъ съ сегашния моралъ никога не може да се поправи. Невъзможно е то, защо? Причинитѣ, които произвеждатъ тѣзи неджзи, сж незасѣгнати. Ние чистимъ временно само резултатитѣ.

Множеството противоречия въ съвременния животъ показватъ неразумността на днешнитѣ форми на живота и безсилието на съвре-

менния човѣкъ да се справи съ днешнитѣ противоречия при сегашното си разбиране на живота.

Днешната дисхармония показва, че човѣшкият живот не е въ съгласие съ онѣзи велики закони, които регулиратъ битието изобщо и човѣшкия живот въ частностъ.

Кой народъ, който е нарушилъ великитѣ природни закони, е прогресиралъ? Ние трѣбва да имаме понятие за разумността въ природата. Силитѣ, които действуватъ въ природата, не сж механични, а разумни. Законитѣ на природата не се шегуватъ. Съ тѣхъ не се играе. Природата не търпи никакви отклонения. Да не мислимъ, че ако по нѣкой път тя затваря очитѣ си, тя не вижда. Като не познаваме законитѣ на природата, ще бждемъ като дете, което въ нѣкоя фабрика пипа колелата, които се въртятъ.

И отъ тая лъжа, която съществува въ живота на съвременнитѣ човѣци, произлизатъ всички тѣхни нещастия и престѹпления. Съвременното човѣчество следъ като се избави отъ последнитѣ елементи на животинския животъ, ще дойде до човѣщината.

Винаги, когато се употребява единъ фалшивъ методъ, то самото това вече привлича онѣзи отрицателни сили, които докарватъ саморазрушението. Ето защо, всѣки човѣкъ или всѣко общество, което употребява зло или насилие, въ края на краищата привлича къмъ себе си силитѣ на разрушението. Всѣкога нарушаването на великитѣ природни Божествени закони е докарвало наказателния ударъ.

Когато човѣкъ или обществото е въ съгласие съ великитѣ закони на природата, то е въ положителната страна на природата, въ божественото, въ живота. А когато не е съгласенъ, той е въ отрицателната страна на природата. Тамъ сж страданията и омъртъта.

Само единъ народъ, който живѣе честно и справедливо, има бждеще.

Действително, по форма съвременнитѣ люде сж станали културни, но по съдържание не сж. Онзи народъ е културенъ, който е абсолютно честенъ, абсолютно добъръ, абсолютно уменъ и абсолютно благонадежденъ.

Една нова идея трѣбва да се внесе въ всички. Трѣбва да дойдемъ до едно ново разбиране.

Има култури залѣзващи и култури изгрѣващи. Има идеи залѣзващи, има и идеи изгрѣващи. Всѣко общество, което приеме новитѣ идеи, на които принадлежи бждещето, се издига и се развива правилно; и обратно, когато новитѣ идеи, които сж въ хармония съ законитѣ на развитието, не намиратъ достѹпъ въ едно общество, въ единъ народъ, този народъ се изражда и загива. За примѣръ виждаме толкова култури, които сж играли важна роля въ миналото, и днесъ нѣма нито поменъ отъ тѣхъ. Де сж асирийската, вавилонската култура, старогръцката, римската и пр.?

Днесъ известни нови идея заливатъ свѣта. Една нова духовна вълна залива човѣчеството. Това сж всички онѣзи духовни движения, които работятъ за единъ новъ красивъ животъ на земята, животъ въ хармония съ природнитѣ и божествени закони. Но отгдето да знаеми, че тази духовна вълна е именно, която носи бждещето съ себе си? Който е изучилъ законитѣ по които се развива човѣшкото съзнание,

знае, че тази духовна вълна днесъ не е нѣщо случайно, а иде по законитѣ на развитието. Тя е знакъ на зазоряване въ живота на човѣчеството, за изгрѣва на нѣщо красиво въ общочовѣшката култура.

Влизаме въ една нова епоха, епоха на събудената човѣшка душа. Пробуждането на човѣка — това е характеристика на днешната епоха. При човѣка съ новото съзнание омразата въ свѣта ще изчезне.

Човѣкъ трѣбва да излѣзе отъ подземията, въ които е живѣлъ досега, въ единъ новъ красивъ свѣтъ на слънце, свѣтлина и свобода.

Всичко въ свѣта, което е смъртно, небожествено ще се разруши. А всичко, което е безсмъртно, божествено ще остане.

Д-ръ Ил. Стр.

Подпушванията и болеститѣ

„Сърдцето, умътъ и волята на човѣка сж филтри, съ които се прещеждатъ неговитѣ чувства, мисли и действия“.

Учительтъ.

Когато нашиятъ организъмъ е здравъ и хармониченъ въ физиологичния си животъ, ние се чувствуваме бодри и здрави. Всѣка природна сила се пречупва презъ дадена призма — тѣлесенъ органъ. Храната трѣбва да мине презъ храносмилателната система, въздухътъ — презъ дробоветѣ, свѣтлината — презъ очитѣ, тоноветѣ — презъ ушитѣ, етеричнитѣ изпарения — презъ носа, химичнитѣ качества на елементитѣ — презъ вкусовитѣ брадавички, лжиститѣ енергии на околната срѣда — презъ кожата и т. н. Ние вземаме отъ природата всичко, което тя има и отъ което се нуждаемъ. Следователно, нищо не би трѣбвало да смущава организма ни и ние би трѣбвало да бждемъ физически винаги здрави. Съ какво би могла да изненада природата нашия организъмъ и да смути неговитѣ функции? Тѣлото е въ пълна хармония съ ритмичния животъ на живата природа, защото то е нейно отроче. То самото е символъ и на цѣлостния животъ на природата и нищо не би трѣбвало да може да дисхармонира съ неговото единство.

Ние се запитваме тогава, защо настѣпватъ смущения въ нашия организъмъ? Ако тѣлото ни е една висша форма на природата, въ която тя е отразила и хармонирала всички свои сили, какво отношение иматъ нашитѣ мисли, чувства и воля къмъ него?

Нашето тѣло е сжщевременно призмата, прозорецътъ и уредътъ, чрезъ който ние изявяваме себе си. Безъ него ние бихме били слѣпи, глухи, нѣми и неподвижни спрямо свѣтлината, музиката и простора на природата. То ни съдържа, а ние го проникваме и обгрѣщаме. Всѣки неговъ органъ или клетка прикрива въ себе си една идея за единъ съответно такъвъ нашъ духовенъ органъ-елементъ на нашето „Азъ“. Чрезъ нашата физика ние изявяваме състоянието и вида на нашето духовно тѣло.

Не сте ли сѣдали нѣкога предъ апетитно сложена маса, безъ да можете да вкусите отъ вкуснитѣ ястия, защото нѣкой е нахърнилъ вашето самочувствие? Вие чувствувате тежестъ подъ лъжичката, и като

че ли всичко е пълно въ стомаха ви. Вие сте обремененъ съ нѣкакво чувство, което ви спъва и накърнява. Въ такива моменти сърдцето може болезнено да се свива, като че ли нѣкоя ръка го е хванала и не му дава волно да се разпусне. Пулсътъ е ту ускоренъ, ту забавенъ. Огънь или студенина облива снагата ви, а руменина лази по лицето ви.

Когато пѣкъ злѣтъ и гнѣвъ бликне отъ нѣкого, той ще се прихване подъ дѣсното подребрие и ще се присвиѣ отъ болка, защото злѣчката се обажда. Не сж ли това прояви на чувствата, символизирани и изразени чрезъ храносмилателната и кръвоносна системи, които ние чувствуваме дисхармонирани въ функциитъ си, когато настане въ насъ известно подпушване?

Нашиятъ организъмъ е символъ на нашето цѣлостно „Азъ“, като прави видими всички наши вътрешни състояния. Тази физическа видимостъ на постжпкитъ, чувствата и мислитъ трѣбва да търсимъ въ физиологичния животъ на организъ. Тукъ отъ тѣхното състояние ние можемъ да заключимъ за вида и качеството на проявенитъ мисли, чувства и постжпки. Затова Учителътъ казва: „Тѣлото е символъ, но идеитъ не идватъ отъ него, а тѣ се проявяватъ чрезъ него“.

Когато заболѣемъ, ние трѣбва преди всичко да търсимъ онѣзи вътрешни смущения-подпушвания въ насъ, които сж смутили хармонията на организма. Смущенията и подпушванията сж тѣсно свързани съ функцията на симпатичната нервна система. Последната обхожда и хармонира, при нормално протичане на нейната инерваторна енергия, всички органи и клетки на тѣлото. Настжпи ли едно вътрешно подпушване, тогава хармоничната връзка въ организма, обезпечена отъ нервната енергия, се накърнява, и най-засегнатиятъ органъ проявява една дисхармонична функция. Затова началото на всѣко болезнено състояние е едно органично неразположение, коегo всѣки отъ насъ е чувствувалъ, преди да се разболѣе. Не вземемъ ли мѣрки въ единъ такъвъ случай да се хармонираме вътрешно, т. е. да трансформираме подпушващитъ мисли, чувства и постжпки, организъ заболяватъ. Искаме ли да бждемъ здрави, то всички мисли, чувства и постжпки трѣбва да сж пречистени (филтрирани), преди да се изявятъ. Защото организъ, които ще изявятъ тѣзи мисли, чувства и постжпки, накърняватъ функцията си, когато последнитъ не сж хармонични.

Следващитъ примѣри ще ни изяснятъ това: Единъ 42-годишенъ чиновникъ страда отъ известно време отъ невроза, която се изразява въ това, че му треперятъ крайниците (ръцетъ и краката). Въ частния си животъ той се проявява като слабоволева натура и безъ самостоятелностъ. Той е билъ привързанъ много къмъ шефа на фирмата, кждето работи и е билъ неговъ най-довѣренъ човѣкъ. Работилъ е подъ пълна контрола и воля на сжщия. Следъ смъртъта на последния чиновникътъ се почувствувалъ, като че ли е останалъ сираче, безъ ръководство.

Съ тжга и подпушени чувства той е продължилъ работата си по неволя. Съ новия си шефъ той не можелъ да се спогажда, защото сжщиятъ ималъ нова метода на работа, която не се схождала съ тази на стария. Въ едно такова потиснато състояние на чувствата по смъртъта на любимия си шефъ, той се изнервиралъ толкова, че първо това се отразило на почерка му, следъ което колегитъ му забелязали да си

клати главата със нервност. Това нервно разстройство обхванало във късо време цялата му снага.

Неврозът е състояние, при които става едно максимално изчерпване на нервната енергия. Във такива случаи енергията се изхарчават неконтролирани и неоползотворени. Свежестта на мускулите се намалява до там, че те не могат да координират напрежението си. Контролата върху разхода на енергията у нас извършва волята. Безволеви и несамостоятелни натури, изправени пред житейски прѣчки, се самоизчерпват, без да могат да постигнат никакъв резултат.

Следващият случай ще ни демонстрира едно болезнено състояние на организма, причинено от подпушване на чувствата: Един 36 годишен работник страда от язва в стомаха. Той е крайно чувствена натура, вследствие на което неговият живот е потопен напълно в потока на неконтролирани и нетрансформирани сърдечни чувства. Като младеж той се влюбил в една мома, която по давление на близките си той сам считал за неморална. Имал е, обаче, амбицията, чрез любовта си да я издигне до нивото на моралните хора. Оженил се за нея и заживял с надеждата той да бъде единственият любим човек в живота и. Скоро той се изпълнил с ревност, подозрение и недовѣрие към нея. Това натегнато състояние, породено от вътрешна борба, се отразило бърже върху здравето му. Настъпили скоро смущения в храносмилателната система. Тези смущения от обикновено възпаление на стомашната лигавица се усилвали паралелно с растещото чувство на съмнение и недовѣрие към жена си. Той се почувствувал най-после слаб да победи тази вътрешна борба и решил да се разведе. Здравето му се влошило още повече, тъй като възпалението на стомашната ципа се обръща на язва в стомаха. През време на болничното си лекуване той загубва дълго по развода. Това влошило състоянието му, и лечението станало възможно едва когато той бил отдалечен от семейството му и приведен другде на работа. Тогава той е могъл да се облекчи от потискащите го чувства и лесно да се излекува.

Ето защо, ние трябва да видим, в какво състояние са нашите мисли, чувства и постъпки. Всѣко наше чувство би трябвало да бъде подтиквано от любов. То не трябва да е опетнено от себичност и подозрение. Когато в сърцата ни се проявят добродетелите на любовта: дълготърпение, милост, смирение, правда, истинност и вѣрност, едва тогава ние бихме могли да се освободаваме от чуждите натрапени помисли и чувства или да ги трансформираме лесно. Когато умът ни се изпълни с знание и мъдрост, ние ще имаме винаги свѣтли и чисти мисли, които да ни опѣтват в истината. И когато се изпълним с желанието да живѣем по волята на Всевишния, ще имаме правилни постъпки и не ще се спъваме в прѣчките, които животът ни изпѣчва. Постигнем ли една такава хармония в мислите, чувствата и постъпките си, можем да кажем, че имаме свѣтъл ум, чисто сърце и добра воля, които ще ни обезпечат здрав и разუმн живот.

Андрей Андреевъ

Произходъ на музиката

Старото първо обяснение за произхода на музиката е, че тя е даръ отъ боговетъ на човѣчеството. Старитѣ гърци вѣрвали, че Аполонъ е дарилъ музиката и поезията на хората, Хермесъ — лирата, Атина Палада — аулоса и др. У индуситѣ началото на тона се свързва съ музикалния инструментъ вина, чийто изобретателъ е Нарада, единъ отъ седемтѣ велики риши (митически мъдреци полубогове), синъ на Брахма, бащата на музиката. Египтянитѣ смѣтали музиката за даръ отъ богъ Озирисъ. Лукреций въ „De rerum natura (lib. V) прави опитъ да обясни началото на музиката съ подражанието на пѣнието на птицитѣ, съ звучитѣ на вѣгъра отъ трѣстиката и т. н. Презъ срѣдновѣковието, началото на тоновото изкуство се приписвало на Адамъ.

Съвременната наука прави опитъ да даде едно по естествено разрешение на тоя въпросъ, като изхожда отъ качествата на човѣшката природа. Така, Спенсеръ въ „Произходъ на музиката“ вижда и мисли, че музикалното изкуство изхожда отъ интонациитѣ на речъта и отъ звучитѣ, издаващи се подъ впечатлението на възбуда. Колебанията въ височинитѣ на гласа при развълнувана речъ малко по-малко се превръщатъ въ речитативъ, отъ който се е вече развила мелодията. Така, че цѣлата музика е била първично вокална и е била идеализация на естествения езикъ, на душевнитѣ прояви. Противъ това разбиране е възразилъ Дарвинъ (въ „Произходъ на човѣка и половиятъ подборъ“), като изказалъ мисълта, че гласътъ е съществувалъ преди членораздѣлната речъ, така че началото на музиката трѣбвало да се търси въ гласовитѣ упражнения, на които се предаватъ животнитѣ въ любовния периодъ. Вайсманъ (въ „Studien zur Descendenz-Theorie, Иена) отрича въ случая участието на половия подборъ и вижда въ музикалното чувство допълнителната способностъ на нашия слуховъ органъ, усъвършенствуванъ благодарение своята полза, по пжтя на естествения подборъ. Способността да се различатъ музикалнитѣ звуци трѣбва да е съществувала въ животинския свѣтъ още до появата на човѣка. т. е. и у човѣка тя е възникнала преди членораздѣлната речъ, съставляща неговото отличително качество. Има видъ маймуна (*Hylobates rafflesii*), издаваща въ силно възбуждение хроматическа гама въ цѣла октава. Малкитѣ бебета започватъ да издаватъ музикални звуци преди звучитѣ на членораздѣлната речъ. При наблюдаване на болнитѣ отъ поражение въ мозъка проличало, че музикалниятъ и езиковиятъ центрове, макаръ и близки, въ нашия мозъкъ всѣжностъ сж напълно раздѣлени и независими единъ отъ другъ (вж. Росолимо. „Къмъ физиологията на музикалния талантъ“. По тоя начинъ, началото на музиката не ще е въ членораздѣлната речъ, както мисли Спенсеръ. Членораздѣлната речъ сама получава своя музикаленъ елементъ, заключаващъ се въ интонацията, въ повишението и понижението на гласа, отъ самостоятелния музикаленъ центъръ, който на свой редъ може да действа не само съвмѣстно съ центъра на речъта, но и отдѣлно отъ него. Способността да се издаватъ и възприематъ музикални звуци лежи въ основата на нашата гласова дейностъ. Тая дейностъ, както и всѣка друга мускулна дейностъ

се намира въ тѣсна зависимостъ отъ нашитѣ душевни вълнения. Мускулитѣ на гласовия апаратъ толкова по-силно се отзоваватъ на душевнитѣ движения, колкото по-интензивни сж тѣ. Отъ тукъ е силното повишение или понижение на гласа въ речта при всѣко възбуждение, отъ тукъ сж виковетѣ на човѣка и животното, отъ тукъ е и музиката (отначало вокална) като езикъ на душевнитѣ движения, общъ, разбираемъ и изразителенъ. При това начало на музиката ние наблюдаваме физическата възможностъ, която иматъ много животни, често имащи много развитъ слуховъ органъ. Но само една физическа възможностъ е недостатъчна за възникването на музикалното изкуство, като отдѣлно формално изкуство. Нуждна е и психическа възможностъ, т. е. наличностъ на известно духовно развитие, което би позволило на човѣка да приложи тая способностъ за художествена целъ, макаръ и тя да е още напълно примитивна. Така че може да се предположи, че духовното развитие сжществува само у личностъ, която има членораздѣлна речъ, макаръ тя да е въ най-първобитно състояние. Затова, правдоподобно е мнението на Спенсеръ, че началото на тоновото изкуство като изкуство трѣбва да се отнесе къмъ времето, съвпадаще се съ възникването на езика. Това разбиране поддържа и проф. В. Вагнеръ въ студията си „Генезисъ и развитие на музиката“. Той приема, че пѣнието е отъ речъ при вълнение и предполага, че до развитието на членораздѣлната речъ човѣкъ не е могълъ и не е умѣлъ да пѣе. Обаче, това е малко вѣроятно при положението, че и въ животинския свѣтъ има пѣние, макаръ и безъ планъ, когато животнитѣ сж лишени отъ членораздѣлна речъ. По-правдоподобна е хипотезата на руския музикаленъ възпитателъ А. Неустроевъ въ статията му „За произхода на музиката“. Споредъ него, у първобитния човѣкъ зачатъчната музика (грубо пѣние безъ думи още) била недѣлима отъ първия танцъ, далъ ѝ елементъ на ритъмъ. Съ възникването на членораздѣлната речъ, това пѣние, отъ начало сжществуващо независимо отъ речта, се съединило съ нея и така възникнала вокалната музика съ текстъ. Едновременно е могла да сжществува и зачатъчната инструментална музика, въ началото въ видъ на ритмично удряне на дланитѣ, на парчета дървета и пр. Известниятъ нѣмски диригентъ, компонистъ и музикаленъ писателъ Хансъ фонъ Бюловъ твърди, че основната проява на музиката освенъ тонътъ билъ и ритмътъ. Известниятъ германски економистъ Карлъ Бюхеръ въ съчинението си „Работа и ритъмъ“ свързва произхода на музиката съ работата, съ трудовата дейностъ, при която човѣкъ или група хора при съвмѣстно изпълнение на тежка работа, инстинктивно сж издавали, а сега при подобни случаи издаватъ звукове като викъ на единъ тонъ, а споредъ трудността на работата и на различно високи и отъ различна продължителностъ тонове, но ритмично подредени. Тия звукове той третира като начални прояви на музиката (пѣнието) още отъ далечнитѣ предкултурни времена. Моравскиятъ философъ, музикаленъ писателъ и теоретикъ Рихардъ Валашекъ сочи началото на музиката въ такта, който е билъ главенъ елементъ, основа на общитѣ и групови танци на некултурнитѣ племена и народи, наречени народи на природата.

Моментътъ на отдѣлянето на музиката отъ танца е появата на самостояйна пѣсень съ най-простъ текстъ, макаръ и само отъ една дума или припѣвъ. Именно той трѣбва да се смѣта за началото на му-

зиката като самостоятелно изкуство. Благодарение на своето удобство и лекота, тая първобитна вокална музика заела главно мѣсто, дълго време не позволявайки да се развиятъ зачатъците на инструменталната музика, играеща напълно подчинена роль. Инструменталната музика е получила своята самостоятелност едва въ историческо време, когато вокалната музика била вече доста напреднала. Известна представа за първобитната музика ни дава и състоянието на музиката у нѣкои днешни ниско културни диви народи. И днесъ още има племена, чийто музикаленъ уровеньъ е първобитенъ. Австралийското племе коробори, при лунно освѣтление или накладенъ огънь, устройва празнични танцови увеселения за своитѣ хора. Мжжетѣ скачатъ, женитѣ удрятъ съ ржце и единъ старецъ тактува чрезъ удряне на две пръчки и монотонно пѣе, на което женитѣ пригласятъ подобно на рефренъ. Арабскитѣ рибари отъ Сокотора скачатъ съ часове, многократно повтаряйки кратки ритмични откъслечи безъ текстъ, т. е. единъ и същъ слогъ. Бушменитѣ танцуватъ до единъ въ кръгъ, като повтарятъ монотони откъслечи и биятъ много просто направени барабани. Плѣскането съ ржце подтикнало човѣка да потърси другъ начинъ да произведе звуци, и въ резултатъ, за ритмична служба, заедно съ пѣнието при танцитѣ се явили пръчки, пазжбени дървета и др., а по-късно и най-проститѣ барабани. Шумътъ и свиренето на вѣтъра при преминаване презъ пукнатини отъ кости, трѣстика, животински рогове и др. дали началото на духовитѣ инструменти, а по-късно лжкътъ за ловъ, съ своя звукъ, е далъ началото на струнитѣ инструменти. Съ течение на времето се достигнало до използване на инструментитѣ и групово. Началното пѣние е било абсолютно едногласно и безъ текстъ. Така че музиката е толкова стара, колкото е и самото човѣчество, защото началото ѝ се губи въ далечнитѣ хилядилѣтия на нашето време.

Ние мислимъ, че първитѣ прояви на музиката трѣбва да се търсятъ въ промѣната на говора при религиозни обреди, при танца и при самата работа въ разни височини при дългитѣ гласни. Отначало музиката е била най-вече въ услуга на религията. Отъ равномерно удряне при работата и отъ явилия се отъ него ударенъ инструментъ, човѣкътъ е почувствувалъ силата на ритъма. Първоначално човѣкъ е пѣлъ. Следъ това започва да подражава на звука на гласа чрезъ механически уреди. Така били изнамѣрени първитѣ инструменти. Възможно е, обаче, и обратното. Получаването на тонове чрезъ надупване на тръбообразни инструменти, чрезъ щипането на трептящи струни и чрезъ удрянето на звукопроизводящи предмети се отнася преди времето, когато започва историята на музиката. Тя започва отъ тогава, когато се появяватъ първитѣ белези на художествени предпоставки на тоновото изкуство: когато се постига едно организиране на звуковия материалъ, чрезъ раздѣлянето на тоноветѣ на точни отношения, — чрезъ създаване на една тонова система.

Платонъ и Аристотелъ за музиката

Платонъ

Не се ли възлага най-важниятъ дѣлъ при възпитанието на музиката, понеже ритмътъ и мелодията много силно проникватъ въ душата и най-силно се запечатватъ въ нея, като правятъ човѣка истински добъръ и много възпитанъ.

Република III.

Умнитъ хора казватъ, че музиката, водена отъ философията, успокоява чувствата и е едно отъ най-хубавитъ нѣща, които небето ни е дало.

Закопи III.

Астрономията и музиката си приличатъ и сж еднакво силни. Ушитъ възприематъ звуковитъ вълни и хармоничнитъ движения, както очитъ — движението на звездитъ.

Република VII.

Презъ старото управление, въ древността, народътъ у насъ е трѣбвало да се изкаже преди всичко, дали е доволенъ отъ законитъ, които се отнасятъ до музиката.

Закопи III.

Голѣма душевна наслада е музикантътъ да ни свири съ инструмента си, следващъ отъ гласа си.

Република III.

Сократъ казва: „Наистина, Ионъ, азъ често ви завиждахъ, вамъ, на рапсодитъ, за вашето изкуство, което иска отъ васъ да се явявате въ хубавъ спретнатъ видъ и най-вече да имате постоянно работа съ голѣмитъ поети. Рапсодътъ е тълкователъ на мислитъ на поета“.

Изъ „Ионъ (или за Илиадата)*“.

Аристотелъ

Музиката не е просто удоволствие. Тя действува на сърдцата и на душитъ и създава голѣма морална сила.

Република V,5.

Преведе: А. А.

Инж. Руси Николовъ

Размишления

1. Вѣчността

Истинската култура създава такива отношения между хората, които и вѣчността не може да заличи.

Когато говоримъ за вѣчността, разбираме проявитѣ на благородното и възвишеното въ свѣта, които сж безъ начало и безъ край. Вѣчността крие въ себе си всички условия, които даватъ възможность, на човѣка да постигне желанията на своята душа. Вѣчността съдържа всички условия и възможности за постижения.

Това, което е непостижимо въ временния животъ, въ вѣчността е постижимо, защото Богъ живѣе въ вѣчността.

2. Цѣлокупенъ животъ

(Страничка отъ великия животъ)

Какъ ще схванемъ великия животъ? — Трѣбва да разберемъ законитѣ, които работятъ въ битието. Не е достатъчно човѣкъ да разбира външния животъ, както днесъ се проявява. Това е частична проява на живота. Трѣбва да разбираме цѣлокупния животъ, както се схваща въ пробуденото съзнание. Така схванатъ животътъ, човѣкъ става активенъ, готовъ за работа.

Човѣкъ за да разшири съзнанието си, трѣбва да гледа на всѣко явление като на частъ отъ цѣлокупния животъ, да знае, че между всички явления има тѣсна, неразривна връзка.

3. Душата

Тѣлото е дрехата на човѣка, а душата — сжщността на човѣка.

Душата е скжпоценниятъ камѣкъ въ човѣка; въ нея се криятъ условията за неговото развитие. Чрезъ душата си човѣкъ се свързва съ свръхсъзнанието и започва съзнателно да работи за Бога.

Да служи човѣкъ на Божественото начало въ свѣта, това значи да съзнава, че всичко принадлежи на Бога и каквото работи, да има прелъ видъ Неговото присѣствие, да знае, че Божието око е навсякъде и вижда всичко.

Г. Тахчиевъ

Удоволствуване и свобода

Удоволствуването се отнася до задоволяване низшите инстинкти, проявени чрез тѣлото, сърдцето и ума.

Удоволствуването е безплодно разточителство на ценна енергия на тѣлото и духа.

Всѣко удоволствуване се заплаща съ равното на него страдание.

Разумният човѣкъ замѣня удоволствуването съ опростенъ и въздържанъ животъ.

Мекото легло, пицната храна, разпуснатиятъ плѣтски животъ сж удоволствия, които изчерпватъ човѣка; безъ да му допринасятъ нѣщо. Тѣ поглѣщатъ време и сили, потрѣбни за творческа работа.

Величие и удоволствуване сж несъвмѣстими.

Опростениятъ животъ на великитѣ хора крие въ себе си голѣмата тайна за тѣхния напредѣкъ.

Силата на волята и пробуденото съзнание се мѣрятъ съ надвиване удоволствуването въ ядене, удобства и наслаждения на плѣтъта.

Когато човѣкъ изгуби способността да се удоволствува, тогава започва неговата вътрешна свобода и динамиченъ творчески животъ.

Самовъзпитанието се състои въ надвиване на удоволствуването. Удоволствуването е животъ на низшата природа на човѣка. Самовъзпитаниятъ е господарь на всичко низше.

Удоволствуването не е волева проява; то завладява волята, и тя става безгласна буква.

Когато започваме да се чувствуваме щастливи въ стоицизма, постигнатъ безъ усилие, ние сме готови вече за разумно използване на богатитѣ духовни и материални условия.

Опростениятъ животъ, който водятъ всички велики хора, нѣма за целъ толкова икономия на материални сръдства, колкото икономия на духовни сили, които тѣ отправятъ въ творческо мислене и дѣла.

Величие и удоволствуване сж несъвмѣстими.

Удоволствуването е стрелката, която показва, че животътъ е тръгналъ въ низходяща посока, а опростениятъ и въздържанъ животъ сж стрелката на възходящия животъ.

Всѣко разумно отричане отъ удоволствуване въ храна, удобства и плѣтски наслаждения води къмъ духовна свобода и всестрапенъ напредѣкъ.

Страданията сж спирачка на удоволствуването; тѣ сж огънятъ, въ който изгаря тѣхниятъ корень.

Удоволствуващъ ли се, приготи се да посрещнешъ страданията и горчивото разочарование.

Страдашъ ли, готви се да се радвашъ. Радвашъ ли се, готви се за постижения.

Здраве и удоволствуване се изключватъ.

Творчество и удоволствуване се отблъскватъ.

Воля и удоволствуване не се познаватъ.

Чистота и удоволствуване сж чужди едно за друго.

Искашъ ли духовно да се издигнешъ, да се освободишъ отъ всички видове страдания и несполуки, откажи се отъ удоволствуването и го замѣни съ веселие и опростенъ животъ.

Цв. Г. Симеонова

Детски портретъ

Дим. Антонова

ДУША

Ти по слънчевъ пжтъ ли слизашъ,
 моя слънчева душа,
 на земята, за да носишъ
 миръ, любовъ и красота?

Е ли твоята родина
 райската градина, где
 свеждатъ криноветъ бѣли
 свойтъ чисти цвѣтове?

Въ музика ли си роденъ,
 или музика си ти,
 затрепѣла надъ земята
 съсь сестритъ си звезди?

Ти едничка само знаешъ
 думитъ на любовта
 и ги чувашъ и ги шепнешъ,
 моя слънчева душа!

Ти едничка си красива
 и безсмъртна само ти,
 и вселената безкрайна
 въ тебе пѣе и трепти.

В. С.

БЕЗЪ ТЕБЕ, НОЩЬ . . .

Безъ тебе, нощъ, би билъ закритъ навѣки
отъ жаднитъ за чаръ очи
тозъ звезденъ рой и златнитъ пжтеки
на нѣжни, утринни лжчи.

Безъ тебъ би били нѣми небесата
и смжтенъ, непонятенъ — Богъ;
но блесне ли надъ мене свѣтлината,
азъ влизамъ въ твоя свѣтъ дълбокъ.

И тръпна вѣвъ омая и размисль;
дали ще стигне вѣчността
да видя туй, що Богъ е тамъ написалъ,
по тѣзи свѣтове? О, дивна красота!

Азъ тръпна вѣвъ омая — съзерцание
и шепне ми гласътъ на мъдростъта.

Азъ слушамъ. О, свидна тайна говори!
Какво съмъ азъ, и къде ще стигна?
И чувамъ тихъ шептежъ: Ти живъ си и въ смъртъта дори!
Азъ вѣчностъ съмъ. И пакъ ще те въздигна.

Ти пакъ ще бждешъ съ нова дреха
възправенъ съ нова вѣра и пакъ на тазъ земя.
Презъ скръбъ и радостъ ще изграждашъ тиха стрѣха.
Въ която ще събирашъ опитъ — свѣтлина.

Живѣй, крепни въ вѣра, сила и познание!
Презъ дебритъ на мрака и грѣха
безкрайната вълможностъ на Духа
ще влива въ тебе своето дихание!

Крепни, расти и вѣкъ следъ вѣкъ
къмъ Бога се стреми!
О, ти, пробудени чловѣкъ,
душата си съсъ перли украси!“

Азъ слушамъ. Неземна тайна, говори!
Какво съмъ азъ срѣдъ тозъ безкраенъ свѣтъ?
И чувамъ тихъ шептежъ: „Вѣвъ буенъ пламъкъ разгори
искрата Божия вѣвъ тебъ!“

Безъ тебе, нощъ, би билъ закритъ навѣки
отъ жаднитъ за чаръ очи
тозъ звезденъ рой и златнитъ пжтеки
на нѣжни, утринни лжчи.

Безъ тебъ, тжга, какво сж радостъта
и вѣрата, надеждата и любовъта?

Д. Антонова

МЪЛЧАНИЕТО

Може да е то въ морето —
въ дълбинитъ на морето:
може да е то въ степъта,
може да е и въ небето, —
въ облацитъ на небето,
въвъ звездитъ на нощъта.

Може да е то въ земята,
въ люлката на тишината,
дето семенцето спи;
може да е въ планината —
въ царството на чистотата,
гдето еделвайсъ цъвти.

Може да е то въ сърдцето —
въ дълбинитъ на сърдцето,
въ лъчезарната душа;
може да е то въ сълзитъ,
гдето въ мигъ единъ очитъ
плаватъ въ миръ и красота.

Б. К. Б.

Ще дойде день

Зная, че въ моето малко сърдце има мѣсто за една голѣма обичъ; обичъ къмъ малкото цвѣте, разтворило напролѣтъ своето пѣстро вѣнче, обичъ къмъ пойнитъ птички, които въ китенъ май разливатъ своята сладка и пламенна пѣсень, обичъ къмъ работливата пчелица, която неуморно снове натоварена съ скжпия даръ на пролѣтъта, обичъ къмъ лазурното небе, къмъ яркото слънце, омайнитъ звезди, пѣещитъ потсци, снѣжнитъ върхове. Отъ колко обичъ е заплетено моето сърдце!..

Но чуй ме, мое малко сърдце, азъ искамъ тази нощъ да ти завеща скжпъ заветъ; чуй ме: Когато по твоя пжтъ срещнешъ пжтникъ уморенъ, останалъ надире отъ своята дружина, да крачи бавно по своя пжтъ, спри се при него! Извърви съ него частъ отъ неговия пжтъ, предай му частичка отъ своята бликаща сила, влѣй малко отъ твоята обичъ! Когато по твоя пжтъ видишъ твоя събратъ похуленъ отъ цѣлия свѣтъ, осжденъ и оплютъ, не го отминавай, сърдце мое, спри се при него и му подай твоята здрава и силна дланъ! Когато видишъ, че господаръ жестоко и несправедливо се отнася съ своя слуга не се плаши, застъпи се за него, защити го, кажи една добра и хубава дума, негли смекчишъ жестокостъта на господаря. И най-подиръ, когато видишъ твоя съученикъ, че пада изоставенъ отъ всички, спри се при него, кажи му топла дума, тя ще бжде свѣтълъ лжчъ, който ще разкжса облацитъ на неговия помръкналъ небосклонъ.

Велики мигове сж тѣ, сърдце мое. Не ги пропускай да минатъ край тебъ безъ да си сграбилъ песмѣтното и чистото богатство! Нанижи ги на скжпото огърлие, защото тѣ сж отронени отъ Вселикото сърдце на Неговата любовъ. Бжди увѣренъ ще дойде день, когато тѣ ще се върнатъ при тебъ оплодени отъ щедрата ржка на голѣмата любовъ. Само тогава ти ще разберешъ, че носишъ голѣма обичъ въ малкия съсждъ

Загадъчни явления

Предсказателенъ сънъ

Г-нъ Н. Р., телеграфопощенски чиновникъ, излага следната своя интересна опитностъ:

— Презъ 1935 година бѣхъ телеграфопощенски чиновникъ въ Харманлий. Предстоеше ми изпитъ по френски езикъ, за да бѣда повишенъ въ по-горенъ класъ. Пристигнахъ въ София презъ декемврий 1935 година въ навечерието на изпита. Презъ нощта срѣщу изпита къмъ разсъмване сънувахъ, че виждамъ предъ себе си черна дъска, на която ясно бѣше написано: „La liberté du transit“. Въ правилника за международната пощенска конвенция има такава глава. Този правилникъ го изучаваме на френски и български. Азъ знаехъ този урокъ, но все пакъ го прегледахъ преди отиване на изпитъ. Въ осемъ часа сугринята за писмения изпитъ дадохъ сжщата тема, която единъ членъ отъ изпитната комисия написа на черната дъска така ясно, както видѣхъ на сънъ.

Случай на ясновидство

Госпожа Х. У. разказва следното:

— Понѣкога проявявамъ ясновидство и яснослушане.

На седемнадесети октомврий т. г. снаха ми Мери (жената на братъ ми) бѣше изгубила единъ скъпъ пръстенъ, който струваше 10,000 лв.

Сжщата вечеръ сестра ми дойде у дома, разправи за случката и каза, че Мери е отчаяна и плаче. Мери мислила, че като отишла на пощата да пусне писмо, при изваждането на ржавицата си пръстенътъ падналъ на земята.

Азъ видѣхъ, че пръстенътъ е въ тѣхния домъ въ долапа и чухъ гласъ, който ми каза, къде е пръстенътъ.

Казахъ на сестра си:

— Кажи на Мери да потърси пръстена въ долапа и ще го намѣри.

На другия день сестра ми посети Мери и ѝ каза това. Мери като отворила долапа, намѣрила веднага пръстена.

Отзиви, вести и книгописъ

Проф. Д-ръ Консуловъ върху свѣтогледа

Въ списание „Природа и наука“, книга първа, година 14, септемврий т. г. въ статията „Нашиятъ свѣтогледъ“ професоръ Д-ръ Стефанъ Консуловъ между другото така говори върху свѣтогледа:

„Правилниятъ свѣтогледъ държи смѣтка за цѣлокупността въ постиженията на човѣшката мисль въ всички направления: положителни науки, изкуство, музика, поезия, мистика, религия. Такъвъ цѣлостенъ свѣтогледъ краси истинския човѣкъ, този, който съ своя мисловенъ погледъ иска да обхване цѣлото битие; този свѣтогледъ води именно истинския човѣкъ въ живота.

Наистина, методитъ, съ които боравимъ въ положителната биология, сж методи на материалното изследване. Ние изследваме физиката и химията на живота. Но дали това е всичко, туй е отдѣленъ въпросъ. Най-големитъ представители въ съвременната биология съвсемъ не сподѣлятъ отживѣлия възгледъ отъ миналия вѣкъ за крайния материализъмъ. Моето съзнание, моето „азъ“, моята преценка за добро, за хубаво — това не се поддава на изследване въ епруветка. А то е надстройката върху грубата материя въ живота, нѣщо, което ние днесъ не можемъ материално да изследваме. То е и което създава човѣшкото въ човѣка.

Свѣтогледътъ на човѣка, който върви заедно съ напредъка на съвременната наука, обгръща и всичко онова, което не е само грубо материално: мистика, красота, понятие за добро въ живота.

Една стара мъдростъ казва: Да пази Богъ отъ човѣкъ, който е челъ само една книга, той много знае! Така е и съ онзи, който е започналъ съ азбуката въ биологията. Нагълталъ е учението за материализма въ неговата най-груба форма, което много допада на хора съ недостатъчно критиченъ умъ. За тѣхъ всички проблеми въ живота сж разрешени, морето е до колѣне.

Свѣтогледътъ опредѣля и поведението на хората. За онзи, въ свѣтогледа на когото нѣма нищо повече отъ едно грубо материалистично разбиране, всѣки устрѣмъ къмъ нѣщо възвишено е безпредметенъ, навенъ. За него всичко е оправдано, стига да го задоволи. Такъвъ е той въ личния си животъ, такъвъ е и въ обществения; тамъ нѣма за него нѣщо недопустимо.

Свѣтогледътъ на хората на истинската наука, за които животътъ не се изчерпва съ силата и материята, ги кара да гледатъ на материалното въ живота само като на материална негова страна, а най-ценното търсятъ другаде: въ красотата, въ мистиката, въ възвишеното, въ

любовта, въ понятието за добро, въ обичайта къмъ другитъ въ споделянето на личния егоизъмъ. Такива сж тѣ и въ общественния животъ.

Съ таквъ свѣтогледъ човѣкъ се издига надъ животинското въ себе си, устремилъ погледъ нагоре къмъ безкрая на неизвестното въ Битието“.

Опитътъ на Е. Кнапъ върху наследствеността

Е. Кнапъ въ своя рефератъ, държанъ въ Хайделбергския медицински факултетъ на 8. II. 1943. година, развива следнитъ мисли:

„Следъ откритиѣ отъ Мендела закони на наследствеността се стигна до убеждението че наследствеността зависи отъ опредѣлени наследими вещества. Клетъчното изследване доказа, че тия вещества се намиратъ въ хромозомитъ (особени нишки въ клетъчната ядка).

На истинското унаследяване, причинено отъ предаването на наследимитъ вещества, което унаследяване продължава презъ редъ поколѣния, трѣбва да противопоставимъ лъжливата наследственостъ, която се състои въ предаване на разни влияния отъ родителитъ, но които качества и влияния бързо изчезватъ.

Холандскиятъ ботаникъ Хюге де Фризь въведе въ биологията понятието „мутация“, т. е. еволюция чрезъ скокове. Доказва се експериментално, че ако облъчваме растение съ кжси ултра-виолетови лъчи, измѣняватъ се наследственитъ имъ вещества — генитъ — и се получаватъ мутации, т. е. нови наследствени признаци.“

Отъ този рефератъ на Кнапъ виждаме тѣсната връзка между биологичнитъ явления и лъчиститъ енергии. Кжситъ ултра-виолетови лъчи предизвикватъ мутации. За специалиста-експериментаторъ тукъ се откриватъ особени перспективи, а за философската мисль — нови стъпала къмъ вглъбяване върху проблемитъ на живота.

Ултра-виолетовитъ лъчи не сж само произведение на кварцовитъ лампи въ лабораториитъ, но тѣ въ самата природа обливатъ всѣка жива тварь. Нѣкои животни и растения получаватъ ултра-виолетови лъчи и други подобни енергии по високитъ планински склонове; други едвамъ биватъ докоснати отъ тѣхъ.

Навлиза се въ нова областъ — динамичната биология — дето голѣмо значение ще се даде при физиологичнитъ процеси на лъчиститъ енергии, които проникватъ цѣлата природа.

Д-ръ Д. Кочовъ

* * * * *

СЪОБЩЕНИЕ ДО АБОНАТИТЪ

За напредъ всичко до редакцията да се праща не чрезъ пощенска кутия, а на адресъ: Редакция на си. „Житно зърно“ — Изгрѣвъ, София 13.

Les quatre Règles de l'Amour

Ce qu'il y a de plus important dans la vie est la connaissance. Tous les hommes ont une croyance qu'on ne peut cependant pas qualifier de croyance. Il faut une croyance qui puisse s'étendre à toute l'humanité, et non seulement à l'humanité, mais aux animaux, aux plantes, aux minéraux, à tout. Cette croyance existe, mais nous ne la connaissons pas encore.

L'unique chose en laquelle tous croient et que tous connaissent est la lumière. Vous devez tout d'abord connaître les lois de la lumière. Elle porte en elle la paix et donne de l'ampleur à l'âme humaine. Dès que l'homme cesse de recevoir la lumière, il souffre déjà, il a beaucoup de faux pas dans la vie, il est mal disposé. La lumière est une force avec laquelle il faut que nous puissions travailler.

Si vous voulez comprendre la vie sans lumière, vous n'avez pas saisi qu'il est impossible de la comprendre de cette manière. La lumière sur la terre donne toutes les possibilités à l'intellect humain, à l'âme humaine au cœur humain, à l'esprit humain. Les possibilités doivent être étudiées.

De notre temps, on ne se nourrit que fort peu de la lumière. On l'économise afin de gagner d'elle : „j'ai du savoir, dit-on ; pour ce qui est de la lumière je n'en ai qu'autant qu'il m'en faut à moi“. Nous, les gens d'aujourd'hui, nous marchons le soir avec nos bougies allumées, mais la lumière divine n'est pas encore venue jusqu'à nous.

Le premier article du nouveau crédo nous dit : „je crois en la lumière qui m'offre toutes les possibilités“.

Vous ne vous laissez pas caresser par la lumière, mais vous, vous voulez la caresser et vous en emparer. C'est une conduite tout à fait égoïste. N'essayez jamais de saisir la lumière, mais, avec un saint respect attendez qu'elle vous caresse. Si elle vous caresse bien, vous deviendrez un homme. Tout homme que la lumière caresse devient un génie, devient un saint, devient un ange. Et celui que la lumière ne caresse pas ne devient rien.

La première manifestation de l'Amour, c'est la lumière dans le monde. La lumière, c'est la clarté en nous qui nous permet de tout voir, c'est le savoir.

Nous sommes plongés dans la lumière. Nous devons la mettre à même de caresser chaque cellule pour qu'elle lui laisse la bénédiction qu'elle porte en elle. N'essayez pas de mettre la lumière quelque part en dépôt. Vous la laisserez aller et venir et vous apprendrez sa voix. Le second article du crédo nous dit de recevoir l'air. L'air est lié à la pensée humaine. Vous ne pouvez avoir aucun profit de la lumière si vous ne savez pas respirer. Si vous ne savez pas respirer, la vie ne peut se manifester. L'air est le conducteur de la chaleur divine par laquelle la vie commence à s'exprimer. Nous sommes plongés dans l'air. C'est le milieu dans lequel nous vivons.

Nous avons ensuite l'eau et nous avons la nourriture. Elles sont des conditions. L'eau nous apporte la vie. Il faut qu'elle entre et qu'elle accomplisse la purification de l'organisme humain. Celui qui ne prend pas intérieurement trois bains d'eau par jour ne peut pas jouir d'une vie hygiénique. Vous mangez un fruit sacré sur lequel la lumière a travaillé sur lequel

l'eau et l'air ont travaillé, sur lequel la vie à travaillé. C'est le pain vivant sur lequel Dieu a travaillé. Vous n'avez pas deviné ce qui se trouve en fermé dans ce fruit. Le fruit porte la vie en soi.

Manger est un acte très important que nous devons bien accomplir. Il arrive parfois que vous vous pressez en mangeant ou que vous ne soyez pas content de la nourriture. Cette eau que vous n'avez pas pris soin d'aimer ne fait pas oeuvre utile en vous. C'est ainsi que nous nous créons à nous mêmes un état maladif. Le pain que vous n'aimez pas ne fait rien d'utile en vous. C'est ainsi que nous créons des poisons en nous.

Nous devons tous avoir foi en la première bénédiction avec laquelle le monde est créé — la lumière; en l'air qui est une enveloppe pour la terre et un conducteur de vie; en l'eau qui porte la vie cachée comme une condition et aide à la croissance de l'âme humaine; dans le pain qui contient le matériel servant à l'édification de notre corps.

Pensez au moins le matin à la lumière qui vous visite, et à l'air que vous respirez. Lorsque vous buvez de l'eau ou prenez de la nourriture, ne pensez qu'à cela.

Si nous recevions l'eau et le pain comme il le faut, si nous recevions la lumière et l'air comme il le faut il n'y aurait aucune sorte de maladie au monde. Nous passerions dans le monde de l'harmonie. Et cette vie est une bonne vie, seulement que le chemin par lequel nous passons est très allongé.

D'après la loi de la liberté vous devez accepter la lumière. Et qu'il vous soit agréable de vivre dans la lumière. D'après la loi de la liberté vous devez de même recevoir l'air. Qu'il vous soit agréable de respirer et de sentir la chaleur divine pénétrer en votre âme. Quand vous marchez, vous ne penserez pas d'où vous emprunterez l'air, mais qu'il vous soit agréable que Dieu vous ait donné un tel monde, qu'il vous ait accordé du crédit, et dans les montagnes, et dans les maisons et partout. Soyons reconnaissants aussi d'éprouver la soif et d'avoir l'occasion de boire de l'eau à chaque source et d'y apaiser notre soif.

La lumière, l'air, l'eau et le pain sont les quatre manifestations de l'amour dans le monde.

Recevez la lumière avec amour, et votre esprit se libérera de tout ce qui lui pèse. Recevez l'air avec amour et votre coeur se libérera des mauvais sentiments.

Recevez l'eau avec amour et vous aurez une excellente circulation du sang — le sang et les vaisseaux capillaires seront sains. Recevez la nourriture avec amour et votre estomac donnera toujours des preuves de santé. Gardez ces quatre règles de l'amour et vous aurez toutes les bénédictions qu'elles portent en elles.

Съдържание на седемнадесета годишнина

Брой първи

* * *
 Е.
 G. N.
 Боянъ Боевъ

 К. Ик.
 Д-ръ мед. Ил. Стр.
 инж. хим. Д. Кочовъ
 П. М-въ
 Любомили
 S.
 Д. Антонова
 Загадъчни явления
 Отзиви, вести и книгописъ
 Du Maître

Образътъ на свършената усмивка.
 Утопия и Реалностъ.
 За музикалното творчество.
 Учителътъ върху проблемитъ на образованието.
 Любовта като образователенъ факторъ.
 Възможности и граници на музиката
 Хармония и дисхармония въ организма.
 Пжтьтъ.
 Геометричнитъ детерминации на гр. Парижъ.
 Въ свѣтлината на Учителя.
 Есень. Дръвчето (стихове).
 Животъ (стихотворение).

La voie ascendante

Брой втори

* * *
 Е.
 Вл. Пашовъ
 Боянъ Боевъ

 Г. Драгановъ
 П. М-въ

 Б. Боевъ

 Любомили
 Д. Антонова
 Б. К. Б.
 Благата Милва
 Р. К.
 S.
 Г. Тахчиевъ.
 Отзиви, вести и книгописъ
 Du Maître

Благодарността.
 Къмъ висшъ социаленъ напредъкъ.
 Взаимоотношенията между човѣка и природата.
 Учителътъ върху образователнитъ проблеми
 Създаването на новия типъ човѣкъ — човѣ-
 кътъ на дейната любовъ — мисия на днеш-
 ното училище.
 Възможности за здравъ животъ.
 Още нѣколко подробности на Нострадамусо-
 вата система
 Изъ нашия животъ; Разговоръ съ Учителя
 на Изгрѣва.
 Въ свѣтлината на Учителя.
 Сърдце.
 Поеми въ проза.
 Най-малката радостъ.
 Говори, Учителю!
 Изъ книгата на живата природа.
 Размишления по пжтя.

L'image du parfait sourire.

Брой трети

* * *
 G. N.

Опорни точки на живота. Животъ и потикъ
 на любовта.
 Новитъ човѣци.

Боянъ Боевъ
Е.

Д-ръ Ил. Стр.
Вл. Пашовъ
П. М-въ

Любомили
Д. Антонова
S.
Благата Милва
Б. К. Б.
Д-ръ Ст. Джаковъ
Отзиви, вести и книгописъ
Du Maître

Свободно възпитание.
Религиозната мисълъ и духовниятъ животъ —
най-важнитъ фактори въ живота днесъ и утре.
Вѣра въ живота.
Пжтьтъ къмъ истинското знание.
Новитъ открития на Пиобъ върху Нострадаму-
совата проблема.
Въ свѣтлината на Учителя.
Ябълковата семка.
Дветъ сълзи.
Малкитъ радости.
Свѣтътъ на Азраилъ.
Небе.
La Reconnaissance.

Брой четвърти

у * *
Е.
Боянъ Боевъ
G. N.
Теодоръ Хайнрихъ Майеръ
Г. Тахчиевъ
Любомили
Изъ нашия животъ. Б. Боевъ
G. N.
Б. К. Б.
Д. Антонова
S.
Благата Милва
Отзиви, вести и книгописъ
Du Maître

Ценното въ живота.
За Бога — Този, който ни обича.
Нови хоризонти въ биологията.
Нѣколко думи за изобразителнитъ изкуства.
Атлантида.
Силата на положителното.
Въ свѣтлината на Учителя.
Първиятъ день на пролѣтъта на Изгрѣва
Всѣка пролѣтъ.
Поеми.
Птичка.
Импресия. Радостъта на първия мигъ.
Подъ Неговата топлина.
Points d'appui de la vie.

Брой пети

* * *
П. М-въ
G. N.
Боянъ Боевъ
Д-ръ мед. Ил. Стр.
Любомили
Изъ нашия животъ Б. Боевъ :
Б. К. Б.
Д-ръ С. Д-въ
Д- Звездински
Ек. М-ва
S,

Любовъ къмъ Бога.
Ясновидство.
За изобразителнитъ изкуства.
Подемъ въ биологията.
Две форми.
Въ свѣтлината на Учителя.
Пролѣтенъ излетъ.
Избранитъ (прев. Гео Чачаровъ).
Спжт ници другари.
Красота.
Зехрий отъ Юдея.
Изпълни сърдцето си съ благодарность.
Все тя.

Загадъчни явления

Отзиви, вести и книгописъ

Du Maître

Ce qui a du prix dans la vie

Брой шести

x [^] v

Е.

Д-ръ Ил. Стр.

Боянъ Боевъ

G. N.

П. М-въ

Любомили

Ив. А. Изворски

Хансъ Тоѳа

Ек. М-ва

Б. К. Б.

Отзиви, вести и книгописъ

Du Maître

Смисълъ на живота.

Духовниятъ животъ.

Лицето на човѳка.

Що е регулация въ биологията.

За изобразителнитъ изкуства.

Проф. Ш. Рише върху шестото сътиво.

Въ свѳтлината на Учителя.

Сътворяването на човѳка

Стихотворение.

Въ бедността Те познахъ (поема въ проза)

Приказка.

L'Amour envers Dieu

Брой седми

x ^x x

Е.

G. N.

Боянъ Боевъ

Инженеръ Руси Николовъ

Василь Божковъ

П. М-въ

Г. Тахчиевъ

Бѳлморенъ

Дим. Антонова

S.

Б. К. Б.

Р. К.

Загадъчни явления

Отзиви, вести и книгописъ

Du Maître

Пжтъ за спасение.

Духовниятъ животъ (продължение).

По страницитъ на една книга.

Къмъ нови форми на труда.

Ултра-звукѳви вѳлни и приложението имъ.

Статичниятъ или динамичниятъ пжтъ?

Проф. Оливеръ Лоджъ за ясновидството.

Лжи.

О, време.

Всѳки день.

Поема.

Моята наковалня.

Великата мисълъ.

Le sens de la vie.

Брой осми

x [^] v

G.

Дръ Е. К.

Проф. Емилио Сернаджиото

Боянъ Боевъ

Андрей Андреевъ

Идва новата култура.

Царъ Борисъ III.

Характерътъ на народитъ.

Бждете свършени.

Витаминитъ.

Учителътъ върху проблемитъ на образованието.

Любовътъ като образователна цель

Питагоръ и Аристоксенъ.

Инженеръ Руси Николовъ Размишления.
 Изъ нашия животъ: Б. Боевъ — Разговоръ съ Учителя на Витоша.
 N. Къмъ сърдцето на свѣта
 S. * * * (стихотворение).
 Загадъчни явления
 Отзиви, вести и книгопись
 Du Maître Le chemin du salut.

Брой девети

* * *
 E. Четириѣ правила на любовѣта.
 Sagittarius Изъ духа на днешното време.
 Проф. Емилио Сернаджиото Сжщность на изкуството.
 Боянъ Боевъ Витаминитѣ.
 Ел. Кидалова Учителѣтъ върху проблемитѣ на образованието
 Ив. А. Изворски Училището и новиятъ животъ.
 Изъ нашия животъ: Б. Боевъ Сегашната епоха и окултиститѣ.
 Любомили Майкитѣ и бацитѣ на великитѣ люде.
 S. — Разговоръ съ Учителя.
 Иванъ Тричковъ Въ свѣтлината на Учителя.
 Д. Антонова Помня (стихотворение).
 Дим. Звездински „Първи лжчи“ (картина).
 Отзиви, вести и книгопись Върхове (стихотворение).
 Du Maître При Молитвения връхъ.
 Il nous vient une nouvelle Culture.

Брой десети

* * *
 E. Животъ на Истина и Красота.
 S. Животътъ е свещенъ.
 Инж. Руси Николовъ Великата космична година.
 Боянъ Боевъ Ритъмътъ въ живота.
 Д-ръ Ил. Стр. Свѣтлиятъ пжтъ.
 Андрей Андреевъ Подпушванията и болеститѣ.
 Андрей Андреевъ Произходъ на музиката.
 Инж. Руси Николовъ Платонъ и Аристотелъ върху музиката.
 Г. Тахчиевъ Размишления.
 Цв. Г. Симеонова Удоволствуване и свобода.
 Дим. Антонова Детски портретъ.
 Величко С. Недевъ Душа (стихотворение).
 Дим. Антонова Безъ тебе, нощъ! (стихотворение).
 Б. К. Б. Мълчанието (стихотворение).
 Загадъчни явления Ще дойде день.
 Отзиви, вести и книгопись
 Du Maître Les quatres règles de l'Amour.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТѢ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открита е подписка за

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

която почва отъ януарий 1944 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитъ читатели избрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ само на време да платятъ абонамента си а и да запишатъ всрѣдъ своигъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Съячѣтъ така обилно прѣска; спомага за изграждане новия свѣтъ на братство и справедливостъ.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Изгрѣвъ — София, 13.
Отг. ред. Боянъ Д. Боевъ — Изгрѣвъ, София, 13

Суми се изпращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бже придружавана
съ писмо.

Adresse de la revue occulte „JITNO ZERNO“,
Izgreve, Sofia, XIII (Bulgarie).

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
